

A-TİK-TUK

ÇİĞDEM GÜNDEŞ

tudem

A-TİK-TUK

ÇİĞDEM GÜNDEŞ

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sk. No:10/51
35220 Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Çiğdem Gündeş

Resimler: Nazlı Oluz

Editör: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-94-2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez

www.tudem.com

A-TİK-TUK

ÇİĞDEM GÜNDEŞ

 tudem

Çiğdem Gündes

Bursa'da dünyaya geldi. Şehir şehir gezerek ve oyun oynayarak eğitimini tamamladı. Kızları dünyaya geldikten sonra onlarla birlikte yeni oyunlar buldu. Bu oyunlar sayesinde birlikte büyüdüler, düşler kurdular. Zamanla, düşleri sözcüklere büründü, masal oldu, öykü oldu. 2003 yılından beri masal ve öyküleriyle başka çocuklara da ulaşmaya çalışıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

- Yağmur Saçlı Kız (masal)
- Minik Papatya (masal)
- Renk Cüceleri (masal)
- Denize Düşen Denizkızı (masal)
- Eğlenceli Notalar (masal)
- Küçük İstiridye (masal)
- Rüküş Kral Ne Giymiş? (masal)
- Obur Prenses (masal)
- Heybedeki Sır (masal)
- A-Tik-Tuk (öykü)

İçindekiler

Hep Birlikte / Óloi Mazí	7
Sessizce...	24
Ninemin Sürprizi	40
A-Tik-Tuk	55
Rüzgâr Da Yok Artık...	83

HEP BİRLİKTE / ÓLOI MAZİ

“Ay bir âlemsiniz valla! Bunca işin arasında...”

“Aman anne, ne işi Allah aşkına! Altı üstü üç beş güncük.”

“Ne bileyim ben... Bir terslik falan çıkmasın da!”

“Ne tersliği çıkacak anneciğim, rahat olun.”

“Öyle diyorsun da çocuk bu, üstelik emanet! Ağzını bilmeyiz, dilini bilmeyiz.”

Babam, annemden önce devreye girdi:

“Anne, boşuna telaşlanıyorsun. Bizim çocuklardan ne farkı var ki? Ceren’in herhangi bir arkadaşı gibi düşün.”

Büyükanmem pek hoşlanmadı bu yanıtta. Ama sesini de çıkarmadı. Odasına giderken söyleniyordu:

“Siz bilirsiniz. Hiç işiniz yokmuş gibi bir de bunu çıkardınız ya başımıza! Misafir çocuk... Başına bir iş gelse ne diyeceksiniz? Hadi hayırlısı!”

Hep birlikte ona, “İyi geceleer!” dedik. Ohhh! Şimdilik konu kapanmıştı. Ya da bize öyle geldi... Büyükannem odasının kapısını açtı, başını uzattı.

“Yatacak yer ayarladınız inşallah! Ben odamı vermem ona göre!” deyip kapıyı biraz sertçe kapattı.

Endişeyle baktım anneme.

“Asma suratını. Büyükannenini bilirsin. Yeni durumlara alışmakta zorlanır hep. Gelen konuğu rahat ettiremeyiz diye korkuyor.”

“Ya, o yüzden odamı vermem diye tutturdu, di mi?”

Babam, “Yahu Ceren, büyükanneninin odasında mı yatıracaksın arkadaşını? Siz ikiniz aynı odada güle oynaya yatarsınız ne güzel, hem eğlenirsiniz,” dedi.

Haklıydı aslında. Ama güvenmişim işte. Tam da bu sırada annem konuyu ustalıkla değiştirdi:

“Eee, anlat bakalım, ne zaman ve nereden geliyorlar? Kaç kişi olacaklar? Aileler ile iletişim kuracak mıyız? Sınıftaki herkes kabul etti mi?”

“Evet, neredeyse sınıfın tamamı kabul etti. Herkese bir kişi düşüyor yani. Sinanlar’da iki kişi kalacak. Zaten kendileri de ikiz. Bizim okul geçen hafta yazışmış

Yunanistan'daki okulla. Haftaya geliyorlarmış. Ailelerin telefonlarını da vereceklermiş size. Zaten başlarındaki öğretmenle bizim bedencimiz arkadaşmış. Daha önce de yapmışlar böyle bir program. Ayyy, çok heyecanlıyım!”

“Harika! Her şey ayarlanmış. Demek 23 Nisan'dan bir hafta önce gelmiş olacaklar.”

“Evet, birlikte çalışmamız gerekiyormuş.”

“Aaa, çok hoş! Belki siz de onların oyunlarını öğrenirsiniz.”

“Evet, biz onların oyununu öğrenecekmışız, onlar da bizimkini. Herkes bir de şarkı öğretecekmiş ev arkadaşına.”

“Bak bu şahane! Şimdiden hazırlıklara başla. En sevdiğin şarkıların listesini yap. Liste dedim de... Benim de yemek programını hazırlamam gerekecek. Ayyy! Ne severler acaba? Alışkınlardır umarım ev yemeğine. Eyvah, ya yemek seçen biri düşerse bize!”

Babam her zamanki sakin ve sakinleştirici haliyle annemi rahatlatmaya çalıştı:

“Hayatım, dert ettiğin şeye bak... Makarna, köfte, patates kızartması... Bitti gitti işte. Her çocuk sever.”

Ama annemde dert edecek konu bitmez ki!

“İyi de, ya gluten alerjisi falan varsa? Ay, ya vejetaryense? Evvah eyvah!”

“Aaa, sen annemi de geçtin ama! Gelsinler hele, duruma göre hareket ederiz.”

Daha sonra büyükannemin sesiyle irkildik.

“Yaa, bir de bana, ‘Ne var bunda!’ diyordun. Gör bak, nasılmış...”

Babam, “Anne, sen bizi mi dinliyordun? Hani uygun gelmişti... Âlemsin vallahi!” der demez büyükannem hınzır hınzır gülümsedi.

O gece odama çekildiğimde hem heyecandan hem gerginlikten bir süre uyuyamadım.

Sonraki günler her zamankinden farklı bir koşturmaca ile geçti. Annem çeşit çeşit yemek listesi yaptı. Akşamları iştten eve, eli kolu paketlerle dolu geldi. Yunanistan’dan gelecek konuğumuza küçük sürprizler hazırladık. Babam, Yunanca -Türkçe sözlük aldı, biz de birkaç sözcük ezberlemeye çalıştık. Türkçeyle ne çok ortak sözcük varmış! Bu süre boyunca büyükannem bizi sessizce ama endişeyle ve sanki biraz da imrenerek izledi. Aramıza hiç katılmadı, yine de heyecanlı gibiydi.

Beklenen gün geldi çattı. Cumartesi sabahı erkenden okula gittik. Bahçe bayram yeri gibiydi. Konuklarımız gelmişti. Herkesin elinde çiçekler, Türk ve Yunan bayrakları, balonlar; hepimizde aynı heyecan, aynı sabırsızlık... Büyükannem ise oralı olmamaya çalışıyordu sanki.

Herkes uzaktan birbirini süzüyordu. Eminim diğerleri de tıpkı benim gibi kim kiminle eşleşecek diye merak ediyordu. Tabii çekingenlik de vardı üstümüzde. Okul müdürümüz eline mikrofonu alıp önce Yunanca, sonra Türkçe selamladı kalabalığı. Herkesten büyük alkış aldı. Neyse ki bu kez sözü fazla uzatmadı da karşılama töreni zamanında başlayabildi. Her iki dilde çalınan şarkılar eşliğinde biraz rahatladık, heyecanımız yatıştı. Törenin sonunda beden eğitimi öğretmenimiz Zafer Bey elindeki listeden isimleri tek tek okumaya başladı.

“Angeliki Papazoglu – Doğa Doğru, Vasillis Patakio – Harun Korkmaz, Elefteria Kallianta – Ceren Yılmaz.”

Bir adım öne çıktım. Sıranın diğer ucundan kırmızı tişörtlü, güler yüzlü bir kız bana bakıyordu. Yanına gittim. Elimdeki balonu verdim. O da bana bir kartpostal uzattı, selamlaştık. Birbirimizin adımlarına uymaya çalışarak annemlerin yanına gittik. Annem sanki Elefteria’yı yıllardır tanıyormuş da uzun zamandır görmemiş gibi hasretle atıldı boynuna. Elefteria da şaşırды, ben de.

“Ay, canım canıım... Hoş geldin, hoş geldin! *Ya su ya su!*”*

Elefteria, annemin kollarından kurtulur kurtulmaz yarım yamalak bir Türkçeyle, “Meer- haa- baa!” dedi.

* Yunanca: Merhaba!

“Ay, Türkçe de öğrenmiiiş! Canım ya! Ahhh, yerim ben seni, yerim!”

“Anne, ‘yemek’ sözcüğünü de öğrendiyse Elefteria korkacak ama...”

Hepimiz gülünce o da gülümsedi. Daha sonra tepkisiz duran büyükanneme gözü takıldı. Büyükannem fark edildiğini anlayınca memnun oldu. Elini Elefteria’ya uzatıp bekledi. O da büyükannemin elini sıktı kibarca. Ne bilsin öpüp alnına götürmesi gerektiğini... Babam bir krizi önlemek için apar topar otoparka doğru sürükledi bizi. Eve varıncaya dek annemin bir iki sıkıcı sorusu ve gergin gülüşleri dışında pek sesimiz çıkmadı.

Eve girer girmez annem hemen bilgisayarda görüntülü bağlantıyı açtı. Elefteria’dan annesinin numarasını alıp rakamları tuşladı. Hepimiz bilgisayarın başında toplandık. Çok geçmeden ekranda bir kadın görüldü. Tıpkı annem gibi o da endişeli gözlerle bakıyordu. Elefteria fısıldadı:

“*Ya su mama!*”

“*Ya su, i kori mou ya su!*”

Annem ekranın köşesinden başını uzatıp zıplaya zıplaya el sallamaya başladı.

“*Ya su ya su!*”

---

* Yunanca: Kızım!

Ekrandaki kadın da gülerek selamladı onu. Gözleri nemli, aynı annem gibi.

Her ikisi el kol işaretleriyle öyle güzel anlaşıyorlardı ki şaştık kaldık. O sırada babam, büyükanneme döndü.

“Anne, bi’ merhaba desene...”

“Aman, gözüm görmez benim şimdi. Hem ağzını bilmem, dilini bilmem. Ne diyeyim... Selam söyleyin. Kızını merak etmesin. Oyalanmayın fazla. Acıkmıştır misafir, sofrayı hazırlayalım.”

Annem istemeye istemeye el salladı Elefteria’nın annesine, sonra mutfağa koştu. Sofraya oturduğumuzda hepimiz biraz daha rahatlamıştık. Bir de annem, “Şunu da ye, bunun tadına bak, bi’ lokmacık daha al, aaa, doymazsın ama, onu sever misin, bunu bilir misin...” diye sıkboğaz etmeseydi...

Elefteria da benim gibi çat pat İngilizce biliyordu. Neyse ki annem ve babam bu konuda çok yardımcı oluyordu. Sofrada tek suspus oturan büyükannemdi. Hem dil bilmediğinden hem hâlâ kaygılı olduğundan sanırım. Huzursuzdu. Aslında çok sevecen bir kadındır. Beni çok sever, annemi de. Ama her şeyi kafasına takar. Aklına yatmayan bir durum olursa böyle huy-suzlanır. İster ki her şeyi kontrol edebilsin.

Ertesi sabah, erken saatlerde hep birlikte İstanbul turuna çıktık. Elefteria, Arkeoloji Müzesi’ne gidece-

ğimizi duyunca sevinçten havalara uçtu. Hemen an- nesine bir telefon iletisi yazıp haber verdi. Öpücükli gülücükler ve pembe kalplerle geldi yanıt. Arkeolo- ji Müzesi'nde başlayan İstanbul gezimiz Moda'daki bir dondurmacıda bittiğinde yorgunluktan bayılmak üzereydik. Bir an önce eve gidip uyumaktan başka is- teğimiz yoktu. Öyle de yaptık. Sabah erkenden kalkıp çalışmalara başlayacaktık.

Okuldaki ilk derste herkes birbirine hafta sonu ne- ler yaptığını heyecanla anlattı. Genel olarak değerlen- dirdiğimizde konuklarımız da biz de hayatımızdan memnunduk. Bir iki kişi pek anlaşılamamış gibiydi ama öğretmenimiz, “Çalışırken alışsınız birbirinize,” dedi ve müzik sistemini ayarlamaya başladı. Önce biz baş- layacaktık, ardından konuklarımız. Önceki haftalarda çalıştığımız zeybek müziği duyulur duyulmaz yerleri- mizi aldık.

Bedencimiz Zafer Bey, “Hazır, son kiii üüüç!” de- yince de kollarımızı kaldırıp oyuna başladık. Döne döne, dizlerimizi yere vura vura oynadık. Son ayak da tamamlanıp selam verdiğimizde koca salon alkıştan in- ledi. Yunanlıların yüzünde şaşkınlıkla karışık bir mem- nuniyet vardı. Sıra onlardaydı. El ele tutuşup ortaya geldiler. Sonra belli aralıklarla, aynen bizim yaptığımız gibi açıldılar. Gözleri kendi öğretmenlerinde...

“*Ena, dio, tria!*” diye gürledi Bay Flippo ve müzik başladı.

Bir an yanlışlıkla bizim müziğin başladığını sandık. Ama Yunanlılar hiç şaşırmadan kollarını kaldırıp bizim gibi dönmeye başlayınca bir hayli şaşırдық.

“Eee, bu bizim zeybek!” dedi Ezgi.

Bay Flippo gülümseyerek, “*Ne!*” *Zeibekiko...*” dedi.

Ağzımız bir karış açık kalmıştı. Konuklarımız oynarken el çırpıtık, ritim tuttuk. Sonra da bir alkış, bir alkış... Ortalık sakinleştiğinde hepimiz çok heyecanlanmıştık. Aynı dansı hazırlamışız demek; biz zeybek, onlar zeibekiko... Biraz dinlendikten sonra öğretmenlerimiz bizi toplayıp orta yere geçtiler. Birbirlerine bakıp aynı anda, “Hep birlikte! *Ôloi mazî!*” dediler.

İki ekip aynı anda neredeyse aynı figürlerle aynı oyunu oynamaya başladık. Hayatımda bu kadar heyecanlandığımı ve bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Kan ter içinde, el ele bitirdik oyunu. Eve gidince anlatacak ne çok şeyimiz vardı.

Günün sürprizi sadece bizde değilmiş. Annem harika bir sofraya hazırlamış. Büyükannem de katkıda bulunmuş. Aslında pek katkı denemez, pırıl pırıl parlayan sarmalara, nefis cacığa, meşhur köftelerine bakılırsa...

* Yunanca: Bir, iki, üç!

** Evet!

*** Hep birlikte!

Neşeyle sofraya oturduk. Kurtlar gibi açtık zaten. Annem yine, “Bir kaşık da bundan, iki lokma da şundan...” diye başlamıştı ki Elefteria çatalının ucundaki sarmayı ağzına tıkıp, “*Ntolmas megalos,*” deyince büyükannem de, “Dolma mı dedi o? Dolma mı dedi?” diye heyecanlandı.

Elefteria hemen anladı büyükannemin sevincini, yineledi:

“*Ne! Megalos ntolmas megalos.*”

“Ay, ne diyor bu? Bi’ anlatsanıza. Beğendi galiba dolmamı!”

“Evet, anne. ‘Dolma harika,’ diyor.”

Büyükannem heyecan ve sevinç içinde cacığı işaret etti, bir yandan da birkaç köfte daha koydu Elefteria’nın tabağına.

“Cacık da ye, bak piyaz da var...”

“*Aaa, fasolada! Tzatziki. Ne ne!*”**

Büyükannem elinde servis kaşığı, kalakaldı öyle!

“Cacık dedi, cacık dediiii!”

“Aaa, fasulye de biliyor galiba!”

“Ne! Salata fasolada!”

---

* Yunanca: Dolma harika!

** Fasulye! Cacık. Evet evet!

A-TİK-TUK

Üst kata yeni taşınan komşuların evinden gelen gizemli “Tak... tak... tak...” sesleri, bir hayalden ötekine varmak üzere tekerlekleri dönen kırmızı bir bisiklet, Pambık Nine’nin sandığından çıkan komik sürprizler...

Mutlulukların, farklılıkların ve hüznün iç içe geçtiği, umut dolu öyküler...

Resimleyen: Nazlı Oluz

ISBN 978-605-9153-94-2

9 786059 153942

www.tudem.com